

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRATCHET, TERRY

Eric / Terry Pratchett; trad.: Bogdan Mihăilescu. - București: RAO International
Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-842-1

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TERRY PRATCHET

Faust

Eric

Terry & Lyn Pratchett, 1990

Prima ediție a fost publicată de Victor Gollancz Ltd, Londra
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză
BOGDAN MIHĂILESCU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

martie 2009

ISBN 978-973-103-842-1

Albinele Morții sunt mari și negre, zumzăie gros și sumburu, își țin mierea în faguri de ceară albi ca lumânările din altar. Mierea este neagră ca noaptea, groasă ca păcatul și dulce ca melasa.

Este bine cunoscut faptul că opt culori alcătuiesc albul. Dar există, de asemenea, opt culori de negru, pentru cei care le pot vedea, iar stupii Morții se află în iarba neagră din livada neagră de sub coroanele străvechi, negru înmugurite ale copacilor care, în cele din urmă, vor produce mere care... să spunem... nu vor fi roșii.

Iarba era scurtă acum. Coasa care făcuse această muncă se sprijinea de trunchiul noduros al unui păr. Acum Moarte își inspecta albinele, ridicând ușurel fagurii cu degetele lui scheletice.

Câteva albine zumzăiau pe lângă el. Ca toți apiculorii, Moarte purta o plasă. Nu că ar fi avut ceva care să fie înțepat, dar uneori câte o albină îi pătrundea în craniu, bâzâia înăuntru și îi dădea o durere de cap.

În timp ce ținea un fagure în lumina cenușie a micuței lui lumi dintre realități, avu loc un fior dintre cele mai slabe. Un zumzet se ridică din stup, o frunză pluti la pământ. O pală de vânt bătu pentru o clipă prin livadă, iar acesta era cel mai neobișnuit

lucru, căci aerul de pe tărâmul Morții este întotdeauna cald și nemișcat.

Lui Moarte i se păru că aude, foarte scurt, sunetul unor picioare care fugeau și un glas rostind: *Lanaibalanaibalanaiba, o să mor o să mor o să MOR!*

Moarte este aproape cea mai bătrână ființă din univers, cu obiceiuri și moduri de gândire pe care un muritor nici nu poate începe să le înțeleagă, dar pentru că este și un bun apicultor, puse atent fagurele înapoi în suportul lui și capacul pe stup înainte de a reacționa.

Merse prin grădina neagră înapoi la căsuța lui, își scoase plasa, goni grijuliu câteva albine care se rătăciseră în adâncurile craniului său și se retrase în biroul lui.

Când se așeză la masă, o altă pală de vânt bătu, zângănind clepsidrele de pe rafturi și făcând marele ceas cu pendul de pe hol să se oprească foarte scurt din munca lui interminabilă de a tăia timpul în părți ușor de manevrat.

Moarte oftă și își concentrează privirea.

Nu există loc în care Moarte să nu meargă, indiferent cât de îndepărtat sau de periculos. De fapt, cu cât mai periculos este, cu atât mai probabil este ca el să fie acolo deja.

Acum se uita prin cețurile timpului și ale spațiului.

– AH, zise el. EL E.

Era o după-amiază fierbinte de vară târzie în Ankh-Morpork, în mod normal cel mai prosper, mai agitat și, mai presus de toate, cel mai aglomerat oraș de pe Disc. Acum, sulițele soarelui obținuseră ceea ce nenumărați invadatori, câteva războaie civile

și legea stării excepționale nu reușiseră niciodată. Liniștiseră orașul.

Câinii zăceau gâfâind în umbra arzătoare. Râul Ankh, care nu a fost niciodată ceea ce ai putea numi scânteietor, se scurgea între malurile sale ca și cum căldura i-ar fi secăt spiritul. Străzile erau goale, fierbinți ca un cuptor.

Dușmanii nu cuceriseră niciodată Ankh-Morpork. Bine, *teoretic*, o făcuseră, destul de des chiar; orașul îi primea, cu brațele deschise pe invadatorii barbari largi la pungă, dar, cumva, atacatorii uluiți descopereau întotdeauna, după câteva zile, că nu mai erau proprietarii propriilor cai și, în câteva luni, erau doar o altă minoritate cu propriile însemne și magazine alimentare.

Însă arșița asediase orașul și cucerise zidurile. Se întindea ca un vâl peste străzile tremurătoare. Sub lampa de sudură a soarelui, asasinii erau prea oboșiți pentru a ucide. Îi făcea pe hoți să fie cinstiți. În fortăreața năpădită de iederă a Universității Nevăzute, principalul colegiu de vrăjitorie, locatarii moțâiau cu pălăriile ascuțite trase peste fețe. Chiar și muștele albastre erau prea epuizate pentru a se mai lovi de geamuri. Orașul dormita, așteptând apusul și izbăvirea scurtă, fierbinte, catifelată a nopții.

Doar Bibliotecarul își păstra sângele rece. De asemenea, se legăna și stătea degeaba.

Aceasta deoarece montase câteva frânghii și inele într-unul dintre beciurile bibliotecii Universității Nevăzute – cel în care țineau cărțile, hm, erotice¹.

¹ Doar erotice. Nimic ciudat. Este diferența dintre a folosi o pană și a folosi o găină.

În cazane cu fulgi de gheață. Și se legăna visător în vaporii răcoroși de deasupra lor.

Toate cărțile de magie au o viață proprie. Unele dintre cele cu adevărat pline de energie nu pot fi doar legate în lanțuri de rafturi; trebuie să li se bată copertele în cuie sau să fie ținute între plăci de oțel. Sau, în cazul volumelor despre magia sexului tantric pentru cunoscătorii serioși, ținute în apă foarte rece pentru a le împiedica să izbucnească în flăcări și să își ardă copertele mult prea simple.

Bibliotecarul se legăna ușurel înainte și înapoi deasupra cazanelor clocotinde, moțâind liniștit.

Apoi pașii apărură din senin, traversară podeaua în goană, cu un zgomot care zgâria suprafața brută a sufletului și dispărură prin perete. Se auzi un țipăt slab, îndepărtat, care sună ca: *Pezeipezeipezei, ASTA e, o să MOR.*

Bibliotecarul se trezi, mâna îi alunecă și căzu pleoscăind în cele câteva degete de apă care stăteau între *Bucuria sexului tantric cu ilustrații pentru elevii avansați* de O Doamnă și combustia spontană.

Și ar fi fost de rău pentru el dacă Bibliotecarul ar fi fost o ființă umană. Din fericire, în acest moment era un urangutan. Cu atât de multă magie brută mustind prin Bibliotecă, ar fi de mirare dacă uneori nu ar avea loc și accidente, iar unul deosebit de impresionant îl transformase într-o primată. Nu multe persoane au șansa de a părăsi rasa umană încă din timpul vieții, iar el se împotrivi din răputeri tuturor eforturilor de a-l readuce la forma inițială. Cum era singurul bibliotecar din univers capabil să apuce cărțile cu picioarele, Universitatea nu insistase.

Acest lucru însemna și că ideea lui despre o companie feminină plăcută arăta acum ca un sac de unt, aruncat printr-un vraf de anvelope vechi, și astfel avu norocul să scape doar cu arsuri ușoare, o durere de cap și niște sentimente cam echivoce față de castraveți, care îi trecură până la ora ceaiului.

În Biblioteca de deasupra, grimoarele scârțâiră și își foșniră paginile de uimire în timp ce alergătorul invizibil trecu drept prin rafturile de cărți și dispăru sau, mai degrabă, dispăru chiar și mai mult...

Treptat, Ankh-Morpork se trezea din adormire. Ceva invizibil și țipând din toți rărunchii trecea prin fiecare parte a orașului, lăsând în urmă o dâră de distrugerii. Oriunde se ducea, lucrurile se schimbau.

O prezicătoare din strada Meșteșugarilor Iscușiți auzise pași traversând în fugă podeaua dormitorului și globul ei de cristal se transformase într-o mică sferă din sticlă cu o căsuță înăuntru, plus fulgi de zăpadă.

Într-un colț tăcut al tavernei Toba Reparată, unde eronele Herrena Zgripturoaica Vopsită cu Henna, Scharon cea Roșie și Diome, Vrăjitoarea Noptii, se adunaseră pentru o discuție ca între fete și un joc de canastă, toate băuturile se transformară în mici elefanți galbeni.

— Îs vrăjitorii de la Universitate, spuse barmanul, înlocuind iute paharele. N-ar trebui să fie permis.

Miezul nopții căzu de pe ceas.

Membrii Consiliului Vrăjitoriei se frecară la ochi și se zgâiră adormiți unii la alții. Și lor li se părea că n-ar trebui să fie permis, mai ales că nu ei erau cei care o permiteau.

În cele din urmă, Ezrolith Churn, își înghiți un căscat, se ridică în capul oaselor pe scaun și încercă să pară corespunzător de magistrat. Știa că nu avea cu adevărat stofă de arhicancelar. Nu își dorise postul. Avea nouăzeci și opt de ani și atinsese această vârstă importantă având grijă să nu reprezinte nici o amenințare sau problemă pentru nimeni. Sperase să își petreacă amurgul vieții încheindu-și tratatul în șapte volume despre *Unele aspecte puțin cunoscute ale ritualurilor de aducere a ploii kuiene*, care, în opinia sa, era un subiect ideal pentru studiul academic, deoarece ritualurile funcționau doar în Ku, iar acest continent alunecase în ocean cu câteva mii de ani în urmă¹. Problema era că în ultimii ani durata de viață a arhicancelarilor părea să fie cam redusă, iar ambiția firească a tuturor vrăjitorilor pentru acest post cedase în fața unei politeți curioase, pline de modestie. Într-o dimineață, coborâse și descoperise că toată lumea îi spunea „domnule”. Durase zile întregi până aflase de ce.

Îl dorea capul. I se părea că își depășise ora de culcare cu câteva săptămâni. Dar trebuia să spună ceva.

– Domnilor... începu el.

– Ook.

– Scuze, și mai...

– Ook.

– Adică primate, firește...

– Ook.

Arhicancelarul deschise și închise gura în tăcere o vreme, încercând să își schimbe cursul gândurilor. Bibliotecarul era, din oficiu, un membru al consiliului universitar. Nimeni nu reușise să găsească o regulă privind respingerea urangutanilor, deși, pe ascuns, căutaseră foarte tare una.

– Este un caz de bântuire, se aventură el. Un fel de fantomă, poate. O treabă de rezolvat cu un clopot, o carte și o lumânare.

Trezorierul oftă.

– Am încercat asta, domnule arhicancelar.

Arhicancelarul se întinse spre el.

– Ha? spuse el.

– Am *zis* că am încercat asta, domnule arhicancelar, repetă trezorierul cu putere, îndreptându-și glasul spre urechea bătrânului. După cină, mai țineți minte? Am folosit *Numele furnicilor* a lui Humptemper și am sunat din Old Tom¹.

– Chiar așa. A mers, nu?

– *Nu*, domnule arhicancelar.

– Ha?

– Oricum, n-am mai avut probleme cu fantomele până acum, zise preparatorul principal. Vrăjitorii nu bântuie clădirile.

Arhicancelarul bâjbâie după o fărâmbă de liniște.

– Poate că e ceva firesc, spuse el. Probabil vuietul unui izvor subteran. Mișcări ale pământului, poate.

¹ A durat treizeci de ani să se scufunde. Locuitorii și-au petrecut mult timp bălăcindu-se. A rămas în istorie drept cea mai jenantă catastrofă continentală din multivers.

¹ Old Tom era singurul și crăpatul clopot de bronz din clopotnița Universității. Limba îi căzuse la puțin timp după ce fusese turnat, dar el încă bătea niște tăceri nemaipomenit de răsunătoare la fiecare oră.

E ceva în canalizare. Poate să scoată niște sunete tare ciudate, să știți, dacă vântul bate din direcția potrivită.

Se lăsă pe spate și zâmbi.

Restul consiliului avu un schimb de priviri.

– Canalizarea nu scoate zgomote ca de picioare care se grăbesc, domnule arhicancelar, spuse plictisit trezorierul.

– Doar dacă a lăsat cineva un robinet deschis, zise preparatorul principal.

Trezorierul se încruntă la el. Era în cadă atunci când chestia invizibilă care țipa gonise prin camera lui. Nu era o experiență pe care dorea să o repete.

Arhicancelarul îi făcu un semn din cap.

– S-a stabilit, deci, spuse el și adormi.

Trezorierul îl privi în tăcere. Apoi îi scoase bătrânului pălăria și i-o vârî ușurel sub cap.

– Ei? zise el obosit. Are cineva vreo propunere?

Bibliotecarul ridică mâna.

– Oook, spuse el.

– Da, bravo, bun băiat, zise trezorierul cu voioșie.

Altcineva?

Urangutanul se uită urât la el în timp ce restul vrăjitorilor scuturau din cap.

– Este un fior în textura realității, spuse preparatorul principal. Asta e.

– Și ce ar trebui să facem în această privință?

– Habar n-am. Doar dacă nu încercăm vechiul...

– Oh, nu, zise trezorierul. N-o spune. Te rog!

E mult prea periculos...

Vorbele îi fură întrerupte de un țipăt care începu în capătul opus al camerei și se undui pe masă, însoțit de

sunetul multor picioare ce fugeau. Vrăjitorii se feriră într-o învălmășeală de scaune răsturnate.

Flăcările lumânărilor se alungiră în limbi subțiri de lumină octarin înainte de a se stinge.

Apoi se făcu tăcere, de acel fel special de care ai parte după un zgomot foarte neplăcut.

Iar trezorierul spuse:

– În regulă. Mă dau bătut. Vom încerca Ritualul lui AshkEnte.

Este cel mai serios ritual pe care opt vrăjitori îl pot îndeplini. Îl invocă pe Moarte, care, firește, știe tot ce se petrece oriunde.

Și, desigur, este făcut fără tragere de inimă, căci vrăjitorii principali sunt de obicei foarte bătrâni și ar prefera să nu facă nimic care să atragă atenția lui Moarte asupra lor.

Avu loc la miezul nopții, în Sala Mare a Universității, într-o harababură de tămâie, sfeșnice, inscripții runice și cercuri magice dintre care nici unul nu era neapărat necesar, dar care îi făceau pe vrăjitori să se simtă mai bine. Magia pâlpoi, incantațiile fură incantate, invocațiile fură cu precizie invocate.

Vrăjitorii se uitară fix în octograma magică, dar aceasta rămase goală. După o vreme, siluetele în robe așezate în cerc începură să mormăie.

– Cred că am făcut ceva greșit.

– Oook.

– Poate că El nu e acasă.

– Sau e ocupat...